

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2008. évi december hó 2. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az emberölés büntette és más bűncselekmény miatt a **vádlt** ellen indult büntetőügyben a Somogy Megyei Bíróság B.109/2008/18. számú ítéletének a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezését akként változtatja meg, hogy a vádlott az elsőfokú eljárás során felmerült 4.534.613 (négymillió-ötszázharmincnégyezer-hatszázötvenhárom) forint bűnügyi költség megfizetésére köteles.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe a 2008. június 24. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 53.952 (ötvenháromezer-kilencszázötvenkettő) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

A Somogy Megyei Bíróság B.109/2008/18. számú, 2008. június 24. napján kelt ítéletével a vádlottat aljas célból elkövetett emberölés büntette és erőszakos közöszlész büntettének kísérlete miatt halmazati büntetésül 18 év fegyházra, mellékbüntetésül 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által előzetes fogvatartásban eltöltött időt a szabadságvesztésbe beszámította, rendelkezett a felmerült bűnügyi költségekről és a lefoglalt bűnjelekről.

A megyei bíróság ítélete ellen a vádlott és védője felmentésért jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában a bizonyítás kiegészítését, a halál okának megállapítására új orvosszakértői vélemény beszerzését indítványozta.

A lefolytatott bizonyítási eljárást követően az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A védelmi fellebbezések alapján eljárva az ítélőtábla a Be.348.§ (1) bekezdése alapján felülbírált az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást. Ennek eredményeként megállapította, hogy a megyei bíróság túlnyomórészt a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. Tévedett azonban, amikor bizonyítékként értékelte a nyomozás során készült igazságügyi orvosszakértői véleményt.

Az igazságügyi szakértőkről szóló 2/1988. (V.19.) IM rendelet 45.§ (1) és (2) bekezdése értelmében bűncselekmény alapos gyanúja esetén a nyomozó hatóság igazságügyi orvosi boncolást rendel el. Az igazságügyi orvosi boncolást két állandó vagy kijelölt igazságügyi orvosszakértő végzi, közülük legalább az egyiknek igazságügyi orvostani vagy kórbonctani szakképesítéssel kell rendelkeznie. A szakvéleményt készítő orvosok közül dr.**szakértő1** nem szerepel a szakértők névjegyzékében, ezért az igazságügyi boncolást sem végezhetné volna el. A Be.101.§ (2) bekezdése szerint a halál oka és körülményei vizsgálatánál két szakértőt kell alkalmazni. A jelenlegi szabályozás nem tesz különbséget állandó vagy kijelölt szakértő között. A Be.102.§ (1) bekezdése értelmében a bíróság, az ügyész, illetve a nyomozó hatóság a szakértői névjegyzékben szereplő igazságügyi szakértőt, illetőleg szakvélemény adására feljogosított gazdasági társaságot, szakértői intézményt vagy külön jogszabályban meghatározott állami szervet, intézményt, szervezetet rendelhet ki szakértőként. Ettől eltérni csak akkor lehet, ha ilyen szakértő kirendelése nem lehetséges. A szakértői névjegyzékben több orvosszakértő szerepel, akik a Dél-Dunántúlon, Somogy megyében látnak el szakértői tevékenységet. Nincs akadálya tehát a névjegyzékben szereplő szakértő kirendelésének. E szabály alóli felmentésre a nyári szabadságok időpontja sem adhat okot. Mivel dr.**szakértő1** főorvos a szakértői névjegyzékben nem szerepel, így szakértőnek nem tekinthető, ezért szakvélemény adására sem volt jogosult.

Erre figyelemmel a szakértői vélemény a Be.78.§ (4) bekezdése alapján bizonyítékként nem értékelhető. Ennek az eljárási szabálysértésnek a kiküszöbölése végett a másodfokú bíróság bizonyítást rendelt el, és új szakértői véleményt szerzett be. Az Igazságügyi Szakértői és Kutató Intézetek Kaposvári Intézete által készített szakvélemény már megfelel az eljárási szabályoknak, e szakértői vélemény tartalmazza a sértett sérüléseinek leírását és halálának okát is.

A megyei bíróság által megállapított tényállást a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - az alábbiakkal egészíti ki.

A sértett 1972. június 8. napján született, a cselekmény elkövetésének időpontjában 35 éves volt.

A másodfokú bíróság által beszerzett új szakvéleménnyel és a fenti kiegészítéssel a tényállás már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a tényállást alapvetően a vádlott 2007. augusztus 10. napján az esti órákban tett beismerő vallomása alapján állapította meg. A bíróságnak a vádlott által tett több vallomását értékelve azt kellett eldöntenie, hogy melyik vallomása fedi az anyagi igazságot. Az elsőfokú bíróság a vádlott beismerő vallomását fogadta el a tényállás alapjául, és ennek részletes, meggyőző indokát is adta. A bizonyítékok értékelésének körében a másodfokú bíróság a következőket tartja szükségesnek kiemelni.

A vádlott beismerő vallomása, amint arra az elsőfokú bíróság helyesen utalt, olyan adatokat tartalmaz, melyeket csak az elkövető ismerhetett. A sértett holttestének megtalálásakor a vádlott is jelen volt. A holttestet azonban a cselekmény elkövetése után az elkövető részben földdel, részben gazzal befedte, így a hason fekvő sértett arca, felsőteste alig látszott. A holttesten található sérülések nem voltak láthatók, így ha nem a vádlott követte el a bűncselekményt, nem tudott volna vallomásában beszámolni a sértett megölésének a módjáról. Ezt igazolja **tanú1** és **tanú2** tanúvallomása akik vallották, hogy a vádlott nem ment a holttestet közelébe.

Figyelemmel tehát a holttest feltalálási helyzetére, csak azok észlelhatték a nyakán lévő sérüléseket, akik közel mentek hozzá, és a holttestet megvizsgálták. Így amennyiben, ha nem a vádlott volt a cselekmény elkövetője, nem tudhatott arról, hogy a sértettet megfojtották és zsinegelés volt az elkövetési módszer.

Abból a tényből, hogy a sértett fehéreneműje, alsóruházata félig lehúzott állapotban volt, csak arra lehet következtetni, hogy a bűncselekménynek szexuális indítéka volt. Arra azonban, hogy ténylegesen a sértettel közösködtek-e vagy sem, csak az tudhat, aki a bűncselekmény elkövetésében részt vett.

Ezek a perbeli adatok a vádlott beismerő vallomását támasztják alá. Ezen túlmenően a vádlottnak bűncselekmény elkövetését tagadó vallomásai - így a **tanú3**-ra tett terhelő vallomása, valamint elkövetőként két ismeretlen személyt megjelölő vallomása - olyannyira életszerűtlenek, hogy azokat az egyéb bizonyítékok tükrében helyesen vetette el az elsőfokú bíróság.

A védelem az elsőfokú bíróságnak a logikus mérlegeléssel megállapított tényállását támadta, mely éppen az indokolási kötelezettség megfelelő teljesítése miatt nem vezethetett eredményre. A megyei bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességében értékelve, helyesen következtetett arra, hogy azok zárt kört alkotnak, minden kétséget kizáróan bizonyítják, hogy a vádlott elkövette a terhére rótt bűncselekményeket.

Mindezek alapján megalapozottan következtetett a vádlott bűnösségére, és az általa elkövetett cselekményeket is helyesen minősítette. Az állandóan követett bírói gyakorlat szerint az emberölés - az erőszakos közöszlész bűntettének kísérletével bűnhalmazatban - aljas célból elkövetettként minősül, ha az elkövető a nemi erkölcs ellen elkövetett bűncselekményt követően amiatt öli meg a sértettet, mert tart a felelősségre vonástól (BH.2001/152).

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel és súlyuknak megfelelően értékelte. A vádlottal szemben tíz évtől húsz évet el nem érő, illetve életfogytig tartó szabadságvesztés-büntetés kiszabására van lehetőség. A büntetési tételkeretre, a cselekmény kiemelkedő súlyára, annak indítékára figyelemmel, még a büntetlen előéletű vádlott esetében is indokolt a határozott ideig tartó szabadságvesztés-büntetés kiszabása során a tételkeret felső határához közel eső büntetés alkalmazása. Az elsőfokú bíróság által kiszabott fegyházbüntetés súlyossága tehát mindenben indokolt és megfelel a Btk.37.§-ában meghatározott büntetési céloknak. Erre figyelemmel a büntetés enyhítésére a másodfokú bíróság nem látott indokot.

Az ítélőtábla a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetésbe az elsőfokú határozat kihirdetésétől a másodfokú ítélet meghozataláig eltelt időt a Btk.99.§ (1) bekezdése alapján továbbmenően beszámította.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Figyelemmel arra, hogy a másodfokú bíróság a nyomozás során készült igazságügyi orvosszakértői véleményt annak formai hiányosságai miatt, a bizonyítékok köréből kizárta, a szakértői vélemény elkészítésével kapcsolatos költségek megfizetésére a vádlott nem kötelezhető. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségeket ezzel csökkentette.

Kötelezte azonban a vádlottat a Be.381.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

P é c s, 2008. december 2.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke,.Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Somogy Megyei Bíróság B.109/2008/18. számú ítélete a Pécsi Ítélőtábla Bf.I.150/2008/9. számú ítéletében írt változtatással 2008. december 2. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke